

Florin Chirculescu

# Caftul

**FLORIN CHIRCULESCU** (de profesie chirurg toracic) s-a născut la București în 1960. A debutat cu proză scurtă în anul 1993, în revista SF JSF. A câștigat Premiul pentru Debut European la Euroconul de la Glasgow din 1995, după care Marele Premiu al Editurii Nemira din 1997 pentru romanul *Să mă tai cu tăișul bisturiului tău, scrise Josephine*, tipărit la aceeași editură. De-a lungul anilor, au urmat alte distincții. A colaborat cu varii ziare și reviste, unde a publicat nuvele și povestiri, și a fost redactor-șef al revistei *Nautilus*. Cu pseudonimul Sebastian A. Corn a semnat volumele: *2484 Quirinal Ave* (Nemira, 1996), *Să mă tai cu tăișul bisturiului tău, scrise Josephine* (Nemira, 1998), *Cel mai înalt turn din Baabylon* (Nemira, 2002), *Imperiul Marelui Graal* (Diasfera, 2006), câștigător al Premiului Vladimir Colin în 2006, *Vindcătorul* (Cartea Românească, 2008), *Skipper de interzonă* (Millenium, 2012), *Ne vom întoarce în Muribeca* (Nemira, 2014), *Iovik* (Millenium, 2014), *Eucronoza și alte nuvele* (Millenium, 2017). *Greva păcătoșilor sau apocrifa unui evreu* (Nemira, 2017) este prima operă de ficțiune pe care a semnat-o cu numele său real. Romanul a fost nominalizat în 2018 la Premiile *Observator Cultural*, Premiile Radio România Cultural și Premiul Național de Proză *Ziarul de Iași*. În 2022, a publicat *Solomonarul* (n'author, Nemira), un roman despre un altfel de Eminescu, care a fost nominalizat în 2023 la Premiul Național *Ziarul de Iași*, Premiile Radio România Cultural, Premiile *Observator cultural* și Premiile Ficțiunea.ro. În același an, a fost distins cu Premiul „Vasile Voiculescu” la Gala „Medic pentru România”. În 2025, i-au apărut, la Ed. Tritonic, *Spre Nord prin Sud-Vest*, iar la Ed. Nemira *Orfanii*. Cel mai recent roman de-ale sale e *Caftul* (n'author, Nemira, 2025).

Mai-mai că alergăm pe șosea, de la ferma Dragalina spre Ciulnița. Rio ține un umăr mai jos, i se trage de când se ducea la pește și căra undițe, mincioc, vodcă, sendvișuri făcute de mă-sa. „Mai repede, mai repede!“ țipă la noi. „Pierdem trenul, în pula mea!“

E sfârșit de octombrie, Bărăganul duhnește a ars. Bocancii mă strâng cum mă strâneau când am vrut s-o sărut pe Oana și ea mi-a dat flit. Acum o s-o uit, mă duc cu băieții la *gude*. Rio a agățat una marfă, blondă, ochi mari, craci lungi, *fiară*, poate-i cade la pat. Plesnilă, țiganul care le are cu pianul (e mai mare ca noi, are 24 de ani), ne dă lecții moca:

„Bă, fraierilor, nu vă mai băgați pe tipe mișto! Alea nasoale se fut mai bine!“

„Ciocu' mic!“ îl ia Rio. „Băgați mare, că pierdem trenul.“

Trenul ne duce la fermele din Bărăgan, unde partidul a repartizat 'jde mii de gagici. Suntem studenți, ziua depănușăm porumb, noaptea ne îmbătăm și ne mozolim – tâmpitul de Clește zice c-o ardem pe mozo-lodrom. Noi ne cărăm la Ograda, la fetele din ASE: au mintea deschisă, sunt curajoase, ne căznim să ne ridicăm la cerințele lor.

Sărim peste șinele de cale ferată, la șase vine trenul de Slobozia. Soarele asfințește în spatele gării, se face fâșii printre semafoare și cabluri de mii de volți. Din cer se revarsă o melodie, doar eu o aud, o cântă un negru care încă nu s-a născut, unul Pooty, îl iubesc de pe-acum. Nu pricepeți ce spun? Nu puneți la suflet, nici eu nu pricepeam pe atunci.

Să mă cac în ei de bocanci, că mă strâng de înnebunesc! Aud însă garnitura ce vine dinspre Bucale și-o iau la fugă cu băieții s-o prind. Ce să-ți fac, Oana? Nu m-ai lăsat să te pup, acum mă car la Ograda, să mi-o pun cu nașpete.

„La cine-i coniacul?“ întrebă Boar. Vorbește pe nas, zici că-i răcit, așa e felul lui.

„La mine“ răspund.

„Ai dracu!“ face Plesnilă. „De unde-aveți, bre, coniac?“

„Cine are dispune“ se flocăie Rio.

„Trenu!“ urlă Boar și-și ia picioarele la spinare, aleargă peste traverse.

Aerul pute a oțel încins și a gaz de eșapament. În gară, țărani cu papornițe, genți, serviete: ei fac naveta la oraș, noi le strângem porumbul. Într-o oră, o să fim cu toți beți tun.

Cantonierul trage macazul: șfak! Un mucos se holbează la șine, le vede cum se mută, nu-i vine să creadă că prind viață pentru o secundă, așa că le injură.

Iată-ne pe peron. Lumea se uită la pufoaicele noastre kaki; sunt morți după ele, le vor pentru ei, pentru prieteni și rude. Azi, când mă pișam în porumb, un dobitoc de țaran mi-a oferit patru pepeni canadieni, lunguiți, în schimbul pufoaicei, că văzuse că-mi curg balele după ei, numai că io-s băiat educat și i-am spus: „Ete pula, nici chiar așa!“.

„Lasă, băh, că nu rămâi dezbrăcat, completezi de la altul.“

„Dă-o-n gura mă-sii de completare! Nu-ți dau pufoaica pe patru pepeni.“

„Da' ce, bă, e a ta? I-a *armății!* Facem și noi un ghișeft, pula mea!“

N-am făcut niciun gheșeft, m-am căcat în pepenii lui lunguiți.

Vine trenul, scârțâie ca ghizdul fântânii de la bunica din sat. Mecanicul scoate capul pe geam, fumează, se uită la mulțimea din gară: orașeni, țărani, oameni, femei. „Mai repede, c-am întârziere“ țipă la noi, „Cristosul mă-sii, astăzi și mâine!“.

Ne agățăm ca ciorchinii de scările înalte ale vagoanelor, babele-s primele, sar, se crăcesc, zici că exersează la bărnă, la paralele, dar na, sunt din țara Nadiei Comăneci. Ne repezim pe locuri, țărani aruncă papornițele în plasele pentru bagaje, se tolănesc pe banchete ca balenele

eșuate pe țarm. Miroase a sudoare, a țoale scoase din șifoniere igrasioase; of, a venit toamna, o să vină și iarna, și noi tot pe drum o să fim, care la navetă, care la chef. Vagonul e un iad ambulant, face parte dintr-o rutină pe care n-o deslușesc, deși poetul m-a învățat că rutina e-n toate, în cele ce sunt, și-n cele ce mâine vor râde la soare. Eh, după cum se vede, nu eram doar tânăr, ci și prostănac. De-ar fi să pun un număr pe zilele alea, aș zice 167, căci pândeă ceva, trebuia să se întâmple ceva, numai că nu știam ce.

Fumăm Carpați fără, li se spune și *carpate*. Am și-un pachet de Kent, șutit dintre chiloții maică-mii, ca să mă dau mare în fața Bacăi. Baca e măritată, am fost colegi de liceu, numai că ea, după bac, a sărit în poala soțului, un slăbănog verde ca brânza, după cum zice Oana. Acum, Oana e-n capitală, și ea se gătește de măritiș, a dat dracu-n iubitele mele. Se asigură, cred. Se zice că socialismul e o afacere bună, dar toți își apără spatele: uite și la fetele astea, vor soți, masculi, certitudini, și, țineți cont, abia începuse frigul în case, abia apucase partidul să ne ia lumina din apartamente. Totuși, un cutremur surd cuprindea emisiunile TV, ședințele de partid, cozile la benzină, la ulei pe cartelă; sistemul scârțâia, țara plesnea pe la colțuri, mirosea a căcat.

Clanc! trenul pornește. Roțile patinează pe șine, huruie până ce forța frecării rezolvă problema: duf-duf, duf-duf, o tăiem către Slobozia. Boar îmi dă o *carpată*, trag fumul adânc în piept. Proletarii francezi cred că nenorocitele de carpate conțin *mariejeanne*: „Băi, ce departe a ajuns socialismul“, ne invidiază ei ca tembelii, „și ce bou e Mitterand al nostru!“ se plâng. „Ne trebuie și nouă un Ceaușescu, voi chiar cumpărați țigări d-astea la liber?“

La liber, la liber, fir-ați ai dracu' de proști! Dacă vreți, vi-l dăm pe Ceaușescu cu tot cu carpate, așa ne gândeam pe atunci.

„Scoate udătura, ce stai?“ îmi trage Rio un ghiont.

„Și când ajungem la gude, ce bem?“

„Las' că-s' fete deștepte! Organizează ele ceva.“

„Și dacă nu organizează?“

„Dacă nu, nu! Noi *acum* suntem pe uscat, scoate udătura odată!“

Ne punem pe băut: Drobeta la sticlă plată, coniac rar, gustos – marfă bună, ceilalți călători ne sorb din priviri. Oprim într-o stație, mai urcă un vraf de navetiști. Se lasă cu inghesuială, mai e nițel și murim.

„Ești cam prost“ îl ia Rio pe Plesnilă, amintindu-și de sfatul lui idiot. „De ce ne-ai zis să fudem urâte?“

Țiganul trage o dușcă, se uită cu milă la noi. „Alea frumoase sunt vaci, se crăcesc și atât. Fii *foaaarte* atent,“ îmi face cu ochiul, „labagiiiăștia mi-au zis că te-ai combinat cu una bună de tot!“

N-aș spune că Băcăleța e *bună*. Mă leagă de ea altfel de gânduri, ceva ca o amorțeală-n stomac, ca o paralizie discretă-n genunchi – cum să zic că e *bună*?

„Nu-i chiar atât de bună“ se strâmbă Rio. „Mie nu-mi plac gleznela ei.“

„Bine că-i scoaba ta mai mișto!“ sar la el.

„Ce-au gleznela găgică-tii, tată?“ tresare Plesnilă.

„Îs groase“ răspunde Rio în locul meu.

„Au!“ își trage țiganul o palmă în frunte. „Ai îmbulinat-o!“ îmi spune.

„De ce?“

„Păi, alea cu glezne groase se fut bine chiar dacă-s mișto! Ai belit-o, Secundo!“ Nu mă cheamă Secundo, așa m-a poreclit țiganul și-acum așa îmi zic toți. „Cum face, bă, în pat, cum face?“ reia el cu ochi lucitori. „Te stoarce ca pe lămâie, este?“ Sorb din coniac, nu-i răspund. Și el: „De ce taci, mă, de ce taci?“ Eu tot nu-i răspund, așa că el sare la Rio. „Să vezi că fraierul nu i-a pus-o!“ Mă apucă de umăr: „E măritată, bă, ce mai stai? Mâna-n chiloți, mâna-n chiloți!“

Fac cu ochiul, cum că poate i-am pus-o, dar Plesnilă îmi dă clasă la citit oameni, în fața lui sunt un cârlan idiot. „Lasă fițele, bă!“ râde de mine. „Aia-i măritată și tu n-ai futut-o! Vezi că fuți, nu fuți, vremea pulii trece!“ îmi atrage atenția.

Dar Rio: „Băi, țăranule! La oraș se spune *futerem non futerem, laba necessarium est!*“

„Poate *necessaria!*“ îl corectează Plesnilă scârbit.

„Ce face?“ se încruntă Rio.

„Laba! *Necessaria est, nu necessarium!*“ pufnește Plesnilă.

„Du-te, domne, de-aici!“

„Degeaba ești din Bucale, că nu știi nimic!“ face țiganul mișto de el. Și apoi, mie: „Băi, Secundo, dacă n-o fuți pe guda aia diseară, să știi că ți-o fut io!“

„*ti-n* pula mea!“ îi răspund.

Terminăm sticla. Nu suntem singurii care beau, navetiștii le sug și ei ca descrierații. Afară e beznă, Bărăganul a intrat în imersiune. Trenul clănțâne. La Slobozia o să ne dăm jos, o s-o frecăm o oră, apoi o să luăm personalul de Țândărei și-o să coborâm la Ograda. Mă simt ca un cur. Ar fi trebuit să mă cert cu Plesnilă: cine mă-sa e el, să se ia de gagică mea? Pe de altă parte, pot să-l contrazic? Doi și cu doi fac patru, dar la mine dă cu virgulă: cum să n-o regulezi, tată, pe una din ASE? Oh, Băcălețo, mă sârugi, mă îmbrățișezi, îmi dai voie la sânul tău, și eu mă împotmolesc. Cum zic aiuriții de scriitori? Sânul ei ca mătasea, pielea ei precum petala de trandafir – pe dracu', sânii sunt săni, seamănă doar cu alți săni, își sunt suficienți, ca s-o citez pe Oana, care are ca hobby filozofia, căca-m-aș pe Kant, Hegel și Aristotel!

... și pe Karl  *fucking*  Marx! rappează Pooty de undeva de departe, de peste lanurile de porumb, cufundate în bezna balcanică.

„Ți-ai dracu!“ zbiară un navetist. „*S-a* umplut trenurile cu voiăștia, în pufoaice kaki!“

„Morții mamilor voastre“ țipă ăla de lângă el și aruncă în mine cu țuică de pe fundul sticlei din care a supt cu *pretenul* lui. „Arză-v-ar focul de căcănari!“

Matrafoxul lor miroase a găinaț, că din asta-i făcut – ciudat, i se spune *pufoaică*. Dau să mă duc la ei, dar Boar mă ia de umăr:

„Stai!“ îmi zice pe nas.

„Las' că-i facem în gară!“ promite Rio în șoaptă.

Dar Plesnilă: „Nu fiți, bă, idioti! În două ore dați de pizdă, dă-i dracu' de boi! Tu pune-i-o lu' aia cu glezne groase!“ Mă înroșesc, bine că-n vagon nu-i lumină, nu se prinde nimeni că mă rușinez. „Hai că-ți cânt ceva frumos când ajungem la ea“ îmi promite țiganul. „Ceva pentru *corazôn!*“

Le are cu pianul, știe și clasice, dar cu jazzul face moarte de om. Ăștia-l pun să cânte prostii, pe-atunci nu erau manele, ci un fel de lăutărești, gen *Magdaleno*, spune drept, cine te-a mușcat de piept... Plesnilă e

tare și ca gurist, are și feeling, golanul... Hm, el ce tipă o fi agățat? Fetele de la Ograda sunt meseriașe, sau, mă rog, tații lor sunt, că le-au trimis la munci agricole într-o fermă model, au camere cu două paturi, cu băi, frigidere, au și-un pian cu coadă în sala unde dansăm. Și totuși, pe cine a pus Plesnilă ochii? mă întreb iar. Ia să-l iau și eu la mișto!

N-apuc, căci trenul încetinește. Zărim luminile oarbe din Slobozia, cic-a fost târg liber cândva, un *duty free* medieval, cu drumuri comerciale ce-și aveau răscrucea aici, unul de la Lipsca, altul de la Stanbul, al treilea de la nenorocitul de Kiev, plus calea lungă de la Capidava la Sarmizegetusa, pe unde furau grecii aur, pe unde veneau evreii în Europa pe blat, pe unde se duceau vikingii la futut.

Clanc! Trenul oprește, lumea sare de pe banchete, ne repezim să ieșim. Derbedeii din cartier mi-au zis că, dacă-i rost de caft, să-mi înfăș mâna în batistă, cică-i pumnul mai greu așa. Scot batista, fac manevra, mă duc după Boar și Rio, nu-i pierdem din ochi p-ăia care ne-au înjurat.

Boii coboară. Noi, după ei.

„Mă, stați la 'n loc!“ ne ia Plesnilă.

„Ciocul mic și joc de glezne!“ se încruntă Rio la el.

Cei doi o iau de-a lungul peronului, spre o potecă ce dispare în bălării. Îi prindem din urmă. Boar e cât un dulap, Rio e ca un stâlp, eu sunt doi la leu. Lângă noi, e singurul felinar pe o rază de un kilometru, socialismul e intim, discret. Boar îi flanchează pe cei doi, ei vor s-o ia în partea ailaltă, dar se ciocnesc de Rio, așa c-o iau înapoi și dau peste mine.

„Ți-ai dracu', cu pufoaicele voastre!“ zice ăla mai răsărit.

„Băăă!“ răcnește Rio la el. „De ce gura mă-tii te iei de lume în tren?“

„C-așa vrea pula mea!“

La care Boar: „Vezi c-o să-ți curgă sânge din nas și n-o să știi de ce!“

Și trosc, un pumn în mufă! Guralivul se duce de-a berbeleacul, l-a garat colegul pe linia întâi, cât pe ce să-l dea cu ceafa de șină. Se iscă o îmbrânceană cu celălalt, eu dau fuga la cel căzut, să văd dacă nu și-a crăpat dovleacul. Tipul bâiguie ceva, eu mă grăbesc să-l salt de pe șine, să nu dea dracului vreun tren peste el.

„Ți-n pula mea“ mă boscorodește tembelul după ce-l aduc pe peron.

Mă uit după tovarășul lui: fuge ca beleuzul, dispare în bălării: „Fugi, Țacă, fugi!“ țipă la cel rămas lângă noi.

„Ce dracu' vrei cu asta?“ mă ia Rio, cântărindu-l pe numitul Țacă din ochi. „I-am făcut, dă-i în pula mea! Gata, nu-i mai caftim.“

„Dacă venea trenul...“ încep.

„Dacă venea trenul, își revenea pe loc“ face Boar. „Vrei să mai cazi o dată?“ îl ia pe tip.

Ăla zice că nu, și o șterge. Ajuns la distanță sigură, zbiară la noi: „Sugeți pula, băăă! Muiee! Las' că punem noi mâna pe voi!“

Și Boar: „Dacă-i mai futeam una, zicea că-s al naibii“.

„Dă-l dracu'“ face Rio. Se uită la ceas. Mai e o oră până la trenul următor, așa că mergem în centru, să luăm udătură. Am chef de fumat, dar nu o carpată. Desfac Kentul, îi servesc pe băieți, ei se bucură, aprindem țigările, bănănăim ca belferii pe Bulevardul Unirii din Slobozia. Îmi imaginez că mă urmăresc de undeva din afară, de parc-aș fi o pasăre care plutește la cinci-șase metri înălțime: sunt tare, palmez țigara șmecherește, trag din ea fluent, în ton cu mersul meu plictisit, de fumător veteran, preocupat de un milion de belele. Păcat că nu mă vede Oana cum traversez, neatent la țigară, scoțând fum pe nas și pe gură, lăsând o dâră plăcut mirositoare în urmă: fraiera *nu* știe ce am devenit! În clipa aia, îmi răsare Baca în minte, are în ea ceva rusesc, visător-ucigaș, deși altminteri e voluptuoasă și are un tată sub formă de colonel, care recită Minulescu duminică seara, la cină.

Oare soțul ei verde ca brânza degustă poezia? Savurează și el masa-n familie? Dracu' să-l pieptene – cine l-a pus să se însoare cu gagică-mea?

Intrăm în magazinul universal din centrul orașului. Criza începuse, dar, nu știu cum dracu', coniac Drobeta se mai găsea; luăm două butelci plate și ne rămâne de-o vodcă vietnameză cu pai înăuntru. Ce gust o avea? *N-are contează*, o cumpărăm.

„Mai sări cu o țigară“ mă ia Rio.

„Doar una! Vreau să-mi rămână și pentru când ajungem fete.“

„Plesnilă are dreptate“ se bagă Boar. „Pune-i-o odată lu' Baca, și-o să faci economie la Kent, că n-o să-i mai dai decât ei.“

Ha, ha, ha. Ne întoarcem la gară. Pe drum, hop, Futman – un Redford cu *accroche-coeur*, ochi albaștri și piele albă, o frumusețe drastică, imperfectă, n-ai ce comenta. E altfel decât noi ceilalți, și ți-neți cont că, pe-atunci, țara nu se umpluse de burtomani cu capete ca gutuia, eram mai toți arieni de Valahia. Nu-l văzusem pe Futman în tren, se ascunsese de noi, hoțomanul. Ciudat că venise: toată ziua zace în pat, în hambarul care ne servește de dormitor, bagă somn 16 din 24, cică are depresie și singura scăpare e s-o soilească non-stop. Acum, însă, poftim, e grăbit, plin de viață – e printre prietenii mei cei mai buni, de ce mă-sa m-o fi mințit?

„Unde mergi, tată?“ îl iau. „Nu vii cu noi la gagici?“

„Nooo, am locurile mele, mai bune... Cine știe cunoaște!“

„Ce locuri, bă?“ se încruntă Boar.

„N-aveți voi treabă... Voi cărați-vă la bătrânetul din ASE!“ ne dă el cu tifla, dispărând în bezna de pe bulevard.

„Unde mă-sa se duce?“ îl urmărește Rio din ochi.

„Dă-l naibii! El cu-ale lui, noi cu-ale noastre!“

Ne vedem de drum. Colegii ies din toate ungherele târgului, și-au luat parizer, pâine, vin și rachiu, vorbesc tare și râd ca bezmeticii. Parc-am fi trupe de ocupație, cu pufoaicele noastre kaki; *davai ceas*, răcnim unii la alții, cine mai e ca noi? Continui să exersez fumatul *en passant*, nepăsător, uimit de cât de ușor mi-o dislocă Baca pe Oana din minte, zici că-i o pisică fercheșă ce-și face culcuș.

„Ești pregătit?“ mă întreabă Plesnilă. Se strecurase pe nesimțite în spatele meu.

„Da, tată, sunt!“

„Bun! Vezi, nu *cădea* în plasa ei, doar fute-o, atât! Băi, Rio, explică-i și tu! Secundo e mic, să nu ne facă, naibii, de răs.“

„Mâna-n chiloți! Mâna-n chiloți!“ mă ia Rio de gât. „Mai dă-mi o țigară!“

Îi dau; în schimb, el îmi dă instrucțiuni de utilizare pentru Baca. Eu o visez în blănuri, cu cingătoare de purpură și șirag de perle la gât, iar porciiăștia nu mă slăbesc: „Mâna-n chiloți! Mâna-n chiloți!“ Orăcăie, răgăie, le sticlesc ochii, cică onoarea lor e-n mâinile mele: un adulter cu scandal ne-ar dezvirgina gașca, ne-ar pune pe harta lumii, asta-și doresc!

Ne revărsăm pe peron, desfacem vodca, vinul, rachiul. Localnicii se strecoară pe lângă ziduri, am băgat spaima-n ei. Dincolo de șinele de cale ferată, zărim o umbră cumplită, un siloz uriaș: din el iese un mărț nor de praf, o pulbere fină, care miroase a mucegai.

„Noi s'tem tâmpiții care umplem silozurile astea cu grâne“ se prinde Rio la ce mă uit. „Ce căcat am ajuns să facem!“

Brusc, se apropie de mine o tipă înaltă, uscată, cu voaleta și pălărie – prea elegantă pentru ogoarele din Bărăgan. Și ea miroase a mucegai. Mă privește țintă, e albă la față, ca dată jos de pe catafalc, machiată cu negru, pe sprâncene, pe pleoape, pe buze, ceva de speriat în anii '80. Aprinde o țigară, surâde, se apleacă la urechea mea: „Te-ai prins c-ai greșit, nu?“ îmi șoptește. N-apuc să răspund, că reia: „Și încă n-ai încheiat ziua! Știu că-s prea multe pentru un singur om, dar fii și tu mai atent“ adaugă pârintește, înainte să facă stânga-mprejur.

Mă lasă pe peron ca pe-un prost și-o ia peste șine, se afundă cu pași siguri în bezna de lângă siloz. Poartă o pelerină prea lungă, îmi vine să strig după ea, să nu și-o mânjească cu unsorile CFR, să nu-i intre mirosul în haine, să n-o contamineze putoarea industrială.

„Ce voia?“ se interesează Boar, cu vocea lui nazonată.

„Dracu' știe. Cred că-i beată.“

„Dacă-i beată, se ține bine! Ia, dă mizeria aia de vodcă vietnameză!“ Trage o dușcă, se strâmbă. „Mă piș pe ea! O s-o bem după ce rămânem fără coniac.“

„Mai bine acum“ face Plesnilă. „S-ajungem încinși la fete.“

„La furat, la furat!“ zbiară Rio

Tot peronul se ia după el: „La furat de gagici, la furat!“.

Vine trenul. E mai rău decât ăla din Ciulnița, e pe cărbuni și are vagoane cu banchete de lemn. Localnicii ne lasă să urcăm primii, parc-am fi ocupantul sovietic, dar se fandosesc, pițifelnicii, căci, iată, Plesnilă e civilizată ca un SS-ist, ajută o băbuță să urce, nu-i lipsește decât capul de mort și uniforma neagră semnată de Hugo Boss.

„Hai, mămică, hai!“ o îndeamnă.

„i-al naibii de magraon!“ cârăie aia la el. Păi, da, și ea e ciupită.